

25.1. 2026, 3. neděle po Zjevení Páně, křest Aloise Černého

Píseň: 38 *Pán Bůh je síla má* (Žalm 27)

Modlitba:

Pane Bože,

ty jsi naše opora, síla, obrana. Ty jsi naše spomožení i vysvobození, zpívali jsme.

Děkujeme za to. K tobě smíme přijít, vydechnout své těžkosti, nadechnout se, nabrat sílu k další cestě. Děkujeme za naději, radost, děkujeme, že se dnes můžeme těšit na křest. Viditelné, hmatatelné znamení tvé lásky.

Prosíme, oslov nás. Nově, živě, do individuální životní situace, kterou máme každý trochu jinou. A ještě ve chvíli ticha myslíme na to, co jsme pokazili, komu ublížili – slovem nebo mlčením, jednáním nebo pasivitou... Prosíme, odpusť.

Prosíme, požehnej dnešní neděli, bohoslužby, naše společenství, setkání. Amen.

Čtení: Mt 16,13-17 – Petrovo vyznání u Cesareje Filipovy

Píseň: 423 *Svou sílu nám* // 316 *Dej odvahu včas slyšet*

Text: Sk 8,26-40 Křest etiopského dvořana

Kázání:

Kdo je vaším Filipem? Kdo vás pozval, kdo vám ukázal cestu k víře, kdo vás doprovázel, koho se můžete zeptat...? Kdo byl/je mým Filipem? (říká se, že je důležité mít Filipa)

A jsem taky já někomu Filipem? Nebo „jedním z Filipů“? Možná to člověk ani neví.

1. Kdo je Filip

Filip byl jedním ze sedmi jáhnů. Ti byli ustaveni v prvním jeruzalémském sboru a tzv. „sloužili při stolech“. Možná to bylo něco jako staršovstvo. Apoštolé mají šířit evangelium, kázat a jáhnové mají dbát na „řádný provoz sboru“. Ale, jak víme, tito jáhnové (nebo aspoň někteří z nich, jmenovitě Filip a Štěpán) sloužili i slovem, kázali, zvěštovali. „Filipem“ (tím, kdo nás zve k víře, kdo je ochoten slyšet naše otázky) nám může být kdokoli – nemusí k tomu mít zvláštní vzdělání ani pověření... Dnes bude pokřtěný malý Alois. Křest dítěte – to je mj. také veřejné přiznání jeho rodičů, že svému dítěti chtějí „být filipem“. A sbor je místem, kde k tomu mají podporu.

Jáhen Štěpán byl za svou činnost ukamenován (Sk 7), začalo kruté pronásledování, první křesťané se z Jeruzaléma rozprchli. Filip utekl do Samaří. Nešel tam dělat misi, utekl ze strachu. Nicméně se neskrývá, ale káže Krista. V Samaří vzniká skupina křesťanů. Z Jeruzaléma sem přichází Petr a Jan. (o tom je první část Sk 8) Úspěšná misie, mohli bychom říct.

2. Anděl

Vstoupí do toho anděl Páně. Nepřijde Filipa pochválit, jak to krásně dělá... jak je odvážný... Přijde za Filipem a řekne mu: „Teď pro tebe mám nový úkol. Běž na jih, k cestě, která vede z Jeruzaléma do Gázy.“ Filip jde. Žádné jakto? cože?! vždyť je to poušť a úplně na jinou stranu...!? tady se ta práce tak daří...! (minulý týden jsme mluvili o obrácení Pavla – taky byl úplně přesměrován, jeho plány byly změněny)

Filip poslechně a jde. (vzpomeneme si na různá jiná biblická povolání; třeba Jonáš... ten se vydal na opačnou stranu, než kam ho Hospodin posílal) Co se bude dít? Proč tam mám jít? Zatím nejspíš neví. V Bibli se také neřeší otázka, jak Filip (nebo jiní povolání) poznali, že je to opravdu hlas Boží. (stručné příběhy, psané ex post, vyznání a zvěst spíš než popis události)

Anděl se objeví tam, kde se má sdělit něco neočekávaného. Bible tak říká: tohle si ten člověk sám nevymyslel. (Možná máme podobnou zkušenost, byť ne tak nápadnou – spíš zpětně nám dojde, že nějaké setkání „nemohlo být náhodou“...) Pustinou, kam anděl Filipa poslal, jede vůz. Tam běž, k tomu vozu! ozve se anděl ještě jednou. Filip utíká, dohoní vůz, běží podle něj a poslouchá, co se z vozu ozývá. Muž ve voze recituje slova proroka Izajáše. (bylo tehdy normální si

číst nahlas)

Rozumíš tomu? ptá se zadýchaný Filip.

Jak bych mohl, říká ten muž. Nikdo mi to nevysvětlí. Jestli tomu rozumíš, nasedni si a vylož mi to.

A začne rozhovor.

Bibli rozumíme těžko. Je dobré slova Bible vykládat. Být ve společenství, kde se hledá, co slova znamenají. Prosit o vedení Duchem Božím, abychom rozuměli správně.

3. Aby došlo k setkání

Ještě zůstaneme u toho, jak se Filip seznámí s oním dvořanem. Je ve správnou dobu na správném místě. K tomu ho ostatně přivedl anděl, kterého poslechl. Běží vedle vozu, sleduje, co se děje. Je empatický. Nasedne k dvořanovi do vozu. Dá mu svůj čas, energii. Máme-li někomu být „filipem“, něco nás to stojí. Dvořan taky něco dá – otevře svůj vůz, nabídne místo. Pro to, aby slovu porozuměl, je ochoten něco udělat, možná i riskovat (kdoví, koho to k sobě do vozu zve), pustit si někoho k tělu. Tvořit společenství – to je risk, to je investice.

Filip zvěstuje. Je tam v řečtině použitý výraz: „evangelizuje mu Ježíše“. Evangelizace je vyprávění o Ježíši. Křesťan Filip věří, že ta slova Izajášova proroctví, která si muž četl, se mohou vztáhnout na Ježíše. Filip mluví o tom, který byl umlčen, na kterého nemělo být vzpomínáno. Žije ale dál ve svědectví. Žije u Boha. Žije ve víře. Když Bůh chce, lidem se nepodaří Slovo umlčet ani smrtí. Vůz drkotá, jede kolem vody. Po dlouhé cestě pustinou svítne naděje. Že se cestující osvěží, zvířata se napijí. Muž z Etiopie ale touží po jiném osvěžení.

4. Křest

Co brání, abych byl pokřtěn?

Nebere si servítky, jde rovnou k věci. Brání něco?

Ne, nebrání, odpoví Filip. Později, když v církvi text Skutků opisují, vloží Filipovi do úst otázku: Věříš? Věřím, že Ježíš je Kristus, Syn Boží. Odpoví Etiopan. A je pokřtěn. (křestní otázka + odpověď, resp. vyznání)

Voda očišťuje. Smývá špínu, hřích. Ve vodě křtu zůstane naše minulost, ten „starý člověk“. Vody potopy očistily zemi. Voda je život. Po cestě pustinou uviděli muži ve voze oázu s tekoucí vodou. Voda je život, protože křtem se člověk stane součástí živého těla Ježíše Krista. Byl jsem pokřtěn, jsem Kristův, opakoval si často Luther a čerpal z té věty sílu. Byl jsem pokřtěn, jsem Kristův, jása pokřtěný cizinec z Etiopie.

V příběhu je několik zázračných prvků. To poslání Filipa andělem. A pak Filipovo náhlé zmizení. Ale největší zázrak je něco jiného. Zrodila se víra! Nesrozumitelná slova proroka Izajáše ožila, spojila se s živým Ježíšem. Ano, v něj věřím! Jsem přijat. Ježíš je i pro mne. Podobně učedník Petr porozuměl nebo spíš uvěřil, že Ježíš je Mesiáš (to jsme slyšeli ve čtení z Mt, kde zazněla Ježíšova otázka: „za koho mne lidé pokládají“.)

Průvodce Filip už s mužem není. Ale to hlavní zůstává. Pokřtěný muž věří, že patří Kristu, tomu vzkříšenému. Radostně jede dál. V srdci má pokoj a radost. Jel do Jeruzaléma jako **hledající**, který se smí jen z dálky podívat na chrám (byl kleštěnec a ti do chrámu nesměli). Něco si chtěl z Jeruzaléma odvézt na památku, tak si koupil svitek Izajášova proroctví a snažil se ho číst, ale nerozuměl. A najednou **je z něj plnohodnotný křesťan, byl přijat, patří k Ježíši!** Jsem Kristův!

Děkujeme, Pane Bože, za příběhy víry. Děkujeme, že se dávaš lidem poznat. Děkujeme za lidi, kteří nám o tobě řekli, k tobě ukázali, na cestě víry nás provázeli nebo provázejí. U tebe je dost místa pro všechny. Děkujeme za to. Amen.

Píseň: 787 *V království Božím místa dost*

Křest Aloise Černého

Píseň: 679 *Pomoz mi, můj Pane*

Ohlášky

Píseň: 769 *Jeden Pán, jedna víra, jeden křest pojí nás*

Přímluvná modlitba, Otče náš

Poslání:

Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věříte v Boha, věřte i ve mne.

(J 14,1)

Požehnání:

Žehnej ti Pán, který tě stvořil.

Ochraňuj tě jeho Syn, který pro tebe trpěl na kříži.

Podněcuj tě Duch svatý, který v tobě přebývá a působí.

Píseň: 714 *Někdo mě vede za ruku*